

Harmesh Chand v. The Food Corporation of India 480
and others (S.S. Nijjar, J.)

(23) ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਅਤੇ ਭੀਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(24) ਅਸੀਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ:-

"ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਟ" ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਏਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 167 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ.

(25) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਵੇਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਕ

ਐਸਐਸ ਨਿੱਝਰ ਅਤੇ ਐਸਐਸ ਗਰੇਵਾਲ ਜੇ.ਜੇ.

ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਫੂਡ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ

, — ਜਵਾਬਦਾਤਾ

CWP ਨੰ. 2003 ਦੇ 6692

18 ਦਸੰਬਰ, 2003

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950 - Art. 14, 19(l)(g) ਅਤੇ 22 6- FCI ਦੁਆਰਾ ਅਨਾਜ

ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਟੈਂਡਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮਾਨਤ ਜਮ੍ਹਾਂ-FCI ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ-ਮਾਲਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ -ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੇਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਤੱਥ ਦੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਕਲਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। 14 ਅਤੇ 19(I)(g)- ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਟੀਵੀ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਾ 14(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰੋਕ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਹਤ ਐਕਟ, 1963. ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਗੈਰ-ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਾਹਤ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5, ਐਫਸੀਆਈ ਦੇ ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਬਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹ ਸਕਦਾ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਤਕਨੀਕੀਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 11)

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ, ਫੂਡ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰ-ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19(I)(g) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ 18)

ਪੀ.ਐਸ.ਪਟਵਾਲੀਆ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਟੀ.ਪੀ.ਐਸ ਚਾਵਲਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ
ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ੍ਰ.
ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਰਾਜੇਸ਼ ਗਰਗ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਸਐਸ ਨਿੱਝਰ, ਜੇ.

(1) ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੁਆਰਾ, ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਪੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ।

(2) ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਐਫ.ਸੀ.ਆਈ. ਦੇ ਫੂਡ ਸਟੋਰੇਜ਼ ਡਿਪੂ ਵਿਖੇ ਹੈਂਡਲਿੰਗ ਅਤੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਠੇਕੇਦਾਰ ਲਈ ਟੈਂਡਰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਭਾਰਤ ਦੇ ICthe0 FooditCor (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "FCI" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਟੈਂਡਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ FCI ਦੁਆਰਾ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 5 ਅਕਤੂਬਰ, 2002। ਇਹ

ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ 5 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਤੋਂ 4 ਅਕਤੂਬਰ, 2004 ਤੱਕ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਾਂ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਤੋਂ 158% ਉੱਤੇ ਠੇਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ASOR" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਉਸ ਨੂੰ 35,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਜ਼ਮਾਨਤ ਰਾਸ਼ੀ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫ.ਸੀ.ਆਈ., ਜਲੰਧਰ ਕੋਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਅਤੇ ਕੰਮ ਤੁਰੰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਨਕੋਦਰ ਸਥਿਤ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਰਾਸ਼ੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿਹਾ। ਦੀ ਰਕਮ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਲੰਧਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਰਕਮ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ 5 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਤੋਂ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਤੱਕ ਦੋਵਾਂ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਗੰਜਿਸ਼ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ-2 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੱਥੀ ਹੈ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫ.ਸੀ.ਆਈ., ਜਲੰਧਰ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਠੇਕੇਦਾਰ ਵਜੋਂ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਕੋਦਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਰਾਮ, ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫ.ਸੀ.ਆਈ., ਫੂਡ ਸਟੋਰੇਜ਼ ਡਿਪੂ, ਨਕੋਦਰ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਸਥਾਨਕ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 158% ਏ.ਐੱਸ.ਆਰ. 'ਤੇ ਠੇਕਾ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦਕਿ ਸਥਾਨਕ ਠੇਕੇਦਾਰ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਰੇਟ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਫ਼ਸਰ, ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਧਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਲੰਧਰ ਨੇ ਮੁੜ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਕੋਦਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਨਕੋਦਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਟਰੱਕ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂਬਰ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਖਰਕਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ 23 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 5 ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 4 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 5 ਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ, ਅਤੇ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਨੇਜਰ ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਜਲੰਧਰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਠੇਕਾ ਨਕੋਦਰ ਸਥਿਤ ਦਫ਼ਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਿਰੋਧੀ ਭੀੜ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਛੱਡਣ ਜਾਂ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੀਆਰਐਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ, 50012-ਐਮ ਆਫ 2002, 26 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਜਲੰਧਰ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਜਲੰਧਰ, ਸਟੇਸ਼ਨ ਹਾਊਸ ਅਫ਼ਸਰ, ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਨਕੋਦਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਲਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਐਫਸੀਆਈ, ਨਕੋਦਰ ਦੇ ਗੋਦਾਮ ਤੋਂ ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਲੋਡ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਿਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ। ਉਪਰੋਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 28 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ।

“ਸੁਣਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਖਲ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਆਮ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

(Sd.)/-

ਅਮਰ ਦੱਤ, ਜੱਜ।

(3) ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਪਿਟੀ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਥੀਪੇਟੀਟਿਓ ਨੂੰ 20 ਅਕਤੂਬਰ, 2002, 29 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਅਤੇ 30 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 29 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਅਤੇ 30 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਦੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਸਨ। ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਤਾਰੀਖਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਿਤੀ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਨੇ 10 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਐਸ.ਐਸ.ਪੀ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਟਰੱਕ ਅਪਰੇਟਰ ਯੂਨੀਅਨ, ਨਕੋਦਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਨਾਜ ਦੀ ਲਿਫਟਿੰਗ ਸਮੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਡੀ

ਐਸਐਸਪੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਐਸਐਚਓ ਨੂੰ ਏਰੀਆ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫਸੀਆਈ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪੁਲਿਸ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤਾਂ ਜੋ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਅਨਾਜ ਦੀ ਢੇਰ-ਢੁਆਈ ਦੌਰਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਸਥਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ, ਨਕੋਦਰ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ, ਨਕੋਦਰ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਕੇ 12 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਐਸਡੀਐਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਠੇਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ 10 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਉਕਤ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਜੁੜੇ ਐਸਡੀਐਮ ਨੇ 9 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਅਚਨਚੇਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। 10 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਦਫਤਰ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਸਡੀਐਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਪੁਰਾਣੇ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖਤਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਖਦਸ਼ੇ ਨੂੰ ਐਸਡੀਐਮ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਐਸਡੀਐਮ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫਸੀਆਈ ਐਫਐਸਡੀ, ਨਕੋਦਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇ ਰਿਹਾ। ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ. ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਜੁਆਇਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 11 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਕੋਰੀਅਰ ਰਾਹੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਦੁਬਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 12 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3, ਸੀਨੀਅਰ ਖੇਤਰੀ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਜਲੰਧਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਸੌਂਪੀਆਂ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਕਾਰ 'ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟਰਾਂ ਨੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3, ਸੀਨੀਅਰ ਖੇਤਰੀ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫ.ਸੀ.ਆਈ., ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ 245% ਏ.ਐੱਸ.ਓ.ਆਰ. ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨਕ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜੇ ਗਏ ਹਨ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ

ਕਿ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਅਤੇ ਕਣਕ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੀ ਲੋਡਿੰਗ ਲਈ MTF ਦੀ ਧਾਰਾ X(c) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦੇ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪੱਤਰ 2 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੱਤਰ ਮਿਤੀ 29 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਦੁਆਰਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ 245% ASOR ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 2000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2,16,989.00 FCI ਨਾਲ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਰਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਫੈਕਸ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 3,43,138 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-15)। ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਦਾ ਠੇਕਾ ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਪੂਰਥਲਾ ਦੇ ਠੇਕੇ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਸੇ ਕੱਟ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਨਕ ਟਰੱਕ ਆਪਰੇਟਰ ਨੂੰ 245% ਏ.ਐੱਸ.ਓ.ਆਰ. 'ਤੇ ਠੇਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਥਾਨਕ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਆਪਰੇਟਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਥਾਨਕ ਟਰੱਕ ਆਪਰੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਠੇਕਾ ਦੇਵੇ ਜੋ ਫਿਰ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਨਾਲ ਲੁੱਟ ਦੀ ਵੰਡ ਕਰਨਗੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2003 ਨੂੰ ਜ਼ੇਨਲ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ P-16)। ਜ਼ੇਨਲ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2003 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੀਮਾਈਡਰ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰਾਹੀਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ- 12 ਨਜ਼ਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਡਰ, ਅਨੁਸੂਚੀ P-15 ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ। ਡੀ.ਐਮ.ਐਫ.ਸੀ.ਆਈ., ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ 3,43,138 ਰੁਪਏ।

(4) ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫ.ਸੀ.ਆਈ., ਜਲੰਧਰ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 4) ਰਾਹੀਂ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਲਿਖਤੀ ਲਿਖਤੀ ਪੱਤਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 50% ਸੁਰੱਖਿਆ ਰਕਮ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਐਫਸੀਆਈ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 10 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਲਈ 14 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਰੀਮਾਈਡਰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਜੋ "ਕੰਮ" ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। 19 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਦੇ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਖੇਤਰੀ ਦਫ਼ਤਰ ਵੱਲੋਂ ਸਮਾਬੱਧ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਦਫ਼ਤਰ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮੁੜ 26 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ, 2002, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿਪੂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਤੱਕ ਕੋਦਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਆਇਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਦੀ ਲੋਡਿੰਗ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਟੈਂਡਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਸ ਲਈ 1 ਨਵੰਬਰ 2002 ਦਾ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਰੀਮਾਈਡਰਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਕੋਦਰ ਡਿਪੂ ਵਿਖੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ 245% ਏਐਸਓਆਰ 'ਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨਾਲ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਸਿਰਫ਼ ਮਨਘੜਤ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ

ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ., ਨਕੋਦਰ ਨੇ 9 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜ਼ਿਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਪਾਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਢੰਗ ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚੇ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਅਤੇ ਡਿਪੂ 'ਤੇ ਹੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3, 4 ਅਤੇ 5 ਦੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਉਸਦੇ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਮਿਤੀ 13 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਵੇ। 3,43,138 ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 25 ਅਕਤੂਬਰ 2002 ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਦਫ਼ਤਰ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਕੋਦਰ ਅਤੇ ਜਲੰਧਰ ਵਿਚਕਾਰ ਸ਼ਟਲ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮਾਨਤ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਕਤ ਮਕਸਦ ਲਈ ਨਕੋਦਰ ਆਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। 5 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਦੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੀ

ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤੀ ਫੂਡ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ 487 ਅਤੇ ਹੋਰ (ਐਸ. ਐਸ. ਨਿੱਝਰ, ਜੇ.)

ਡਿਪਟੀ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫਸੀਆਈ, ਜਲੰਧਰ ਕੋਲ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੇ। ਉਹ 25 ਅਕਤੂਬਰ 2002 ਨੂੰ ਹੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਦਫ਼ਤਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਗਈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਨੇ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਖਤਰਨਾਕ ਅਤੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 23 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ (ਅਨੇਕਚਰ ਪੀ-3) ਇੱਕ ਮਨਘੜਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 464 ਅਤੇ 471 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਦਫ਼ਤਰ, ਜਲੰਧਰ ਦਾ ਰਸੀਦ ਰਜਿਸਟਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਆਰ-7 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਦੀ ਰਸੀਦ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਦਫ਼ਤਰ ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਅਨੁਸੂਚੀ P-3 ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਡਿਸਪੈਚ ਨੰਬਰ 807 ਡਿਪੂ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ., ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ-8 ਮਿਤੀ 12 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੂੰ 9 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ 23 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਰਿਪੋਰਟ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਪੀ-8 ਵਿੱਚ 23 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੰਮ ਵਿਚ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 29 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਦਾ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀ-ਡੇਟ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹੋਰ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਡਰੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਲਈ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਿਗਮ ਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡੀ.ਐਮ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ., ਨਕੋਦਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਡਿਪੂ 'ਤੇ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 5 ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿਖੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ

21 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਤਿੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ/ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਖੁਦ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਜਾਣ-ਪਛਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਈ FCI ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਕੰਮ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, 24 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਅਤੇ 30 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਨਾਜ ਦੀ ਲੋਡਿੰਗ ਲਈ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ 24 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਐਫਸੀਆਈ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 25 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਰਾਹੀਂ 30 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਅਨਾਜ ਦੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਲੋਡਿੰਗ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ 30 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੂਚੀ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਰਾਹੀਂ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(5) ਪਾਲਤੂ ਜਾਨਵਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ; ਦੁਹਰਾਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਬੰਧ ਪੀ 3 ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਅਤੇ ਮਨਘੜਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ. ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਫੂਡ ਸਟੋਰੇਜ਼ ਡਿਪੂ ਵਿਖੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਜੁਆਇਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 9 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ, ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਸਡੀਐਮ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅੜੇ ਸੀ। ਇਸੇ ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 11 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਕੋਰੀਅਰ ਰਾਹੀਂ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦੇਣ 'ਤੇ ਅੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਡਿਸਪੈਚ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕਿ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ, Annexure R4 ਦੀ ਮਿਤੀ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਹੈ। ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਸਟੈਂਪ ਦੇ ਹੇਠਾਂ 29 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਅਤੇ 30 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ।

(6) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਹਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੋ ਮੁਦਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਕੋਰਲ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕੁਰੀਨ ਕਲਾਥਿਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਅਨੁਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(I)(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀਸ਼ੁਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਲਈ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ

ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਪਟਵਾਲੀਆ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਏ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਾਰੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੱਗਰੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਹੈ।

(7) ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਠੋਸ ਵਿਵਾਦ ਹੈ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਪਰ ਇਹ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਹੌਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿੱਥੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ.

(1) 2000 (6) SCC 293

ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਢਲੇ ਤੱਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ:-

- (i) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਐਫਸੀਆਈ ਦਾ ਇੱਕ ਸਥਾਪਤ ਠੇਕੇਦਾਰ ਹੈ।
- (ii) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਪੂਰਥਲਾ ਅਤੇ ਰੋਪੜ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਐਫਸੀਆਈ ਦੇ ਹੋਰ ਡਿਪੂਆਂ ਤੋਂ ਠੇਕੇ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।
- (iii) ਨਕੋਦਰ ਦਾ ਠੇਕਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 5 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਤੋਂ 4 ਅਕਤੂਬਰ, 2004 ਤੱਕ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
- (iv) ਪਟੀਸ਼ਨਰ 158% ASOR ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ।
- (v) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 25 ਅਕਤੂਬਰ 2002 ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

(8) ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(9) ਕੇਰਲ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ:-

- "10. ਅਸੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਵਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੁਣ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਹਨ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਧਾਰਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਅਸਲ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਾਅ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਠੇਕੇਦਾਰ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ

ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਉਪਯੋਗਤਾ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਵੀ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਠੇਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿਚ ਗਲਤੀ ਵਿਚ ਪੈ ਗਈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

11. ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਇਸਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਿਹੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਕਥਿਤ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਰਥ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਪਾਰਟੀਆਂ, ਕੋਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੌਦੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਜਨਤਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੀਆਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਿਵੇਂ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਿੱਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਾਦ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਆਰਬਿਟਰੇਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕੀ ਉਹ ਮੁੱਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹੱਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ”

(10) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਟਚਸਟੋਨ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੁਕਰਮ, ਪੱਖਪਾਤ, ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਕਿ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੋਧੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਜੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਾਅ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਿੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ"। ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਲਝੇ ਹੋਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 226 ਅਧੀਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਢੁਕਵਾਂ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

(11) ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਕੇ ਕਾਫੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀਮੀਅਮ ਪਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਆਮ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਖਾਸ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰਕਾਵਟ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ, 1963 ਦੀ 14(1)। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਗੈਰ-ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਾਹਤ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਦੀ ਪੂਰੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਨਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਪੂਆਂ ਤੋਂ ਅਨਾਜ ਦੀ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੈਂਡਮਸ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਡਿਪੂਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਲਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬੁਰਾ ਅਸਰ ਪਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹੈ, ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੂਕ ਦਰਸ਼ਕ ਬਣ ਕੇ ਨਹੀਂ ਖੜ੍ਹ ਸਕਦਾ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226/227 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਠੋਸ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਤਕਨੀਕੀਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(12) ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਪਟਵਾਲੀਆ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤੱਥ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਵਧੇਰੇ ਉਚਿਤ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਦੋਵੇਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿਰਫ ਬਹਿਸ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਸਲ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(13) ਮੰਦਭਾਵਨਾ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਪਟਵਾਲੀਆ ਨੇ ਸਖਤ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦਾ ਸਥਾਨਕ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਠੇਕੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਠੇਕਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ 245% ਏ.ਐਸ.ਓ.ਆਰ. ਦੀ ਵੱਧ ਦਰ ਨਾਲ ਸਥਾਨਕ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(14) ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਸੂਰਵਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਉਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ ਜਦਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਜਲੰਧਰ ਦਫਤਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਥਾਨਕ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਕਾਵਟ ਪਾਈ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ,

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਬਾਕੀ ਬਚੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਬੇਲੋੜੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਦੂਜੇ ਠੇਕੇ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੰਮ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਠੇਕੇਦਾਰ ਜੈ ਰਾਮ ਰਾਹੀਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

(15) ਅਸੀਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ 3 ਸਬਮਿਸ਼ਨਜ਼ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, *ਬਦਤਮੀਜ਼ੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪੁਖਤਾ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।* ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਠੇਕੇਦਾਰ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗੀ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਰੇਟ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਠੇਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਬਾਨਕ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਕਾਰਨ ਠੇਕਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ 28 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਡੀ.ਐਮ., ਜਲੰਧਰ ਨੇ ਜਾਂਚ ਲਈ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ, ਨਕੋਦਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ ਨੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ:-

"ਪ੍ਰੇਮ

ਉਪ ਮੰਡਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਨਕੋਦਰ।

ਨੂੰ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ।

ਨੰ: 4661/2/30, ਮਿਤੀ 12 ਦਸੰਬਰ, 2002।

ਉਪ. : ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ, ਪੁੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਵ ਚੰਦ ਵਾਸੀ ਭੇਡੀਆਂ, ਥਾਣਾ ਕਾਠਗੜ੍ਹ, ਤਹਿਸੀਲ ਬਲਾਚੌਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਨਵਾਂਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲੋਂ ਦਰਖਾਸਤ।

ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ, ਪੁੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਵ ਚੰਦ, ਪਿੰਡ ਭੇਡੀਆਂ ਤਹਿਸੀਲ ਬਲਾਚੌਰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਨਵਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ FCI ਵੱਲੋਂ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੋਰੋਜ਼ (ਮਾਲ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ) ਦਾ ਠੇਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

FSD ਨਕੋਦਰ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਐਫਐਸਡੀ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਮਿਤੀ 10 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਰ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਉਕਤ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਜੁਆਇਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ 9 ਦਸੰਬਰ 2002 ਨੂੰ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਕੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਉਸ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਫਤਰ। ਮਿਤੀ 10 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ ਠੇਕੇਦਾਰ ਆਪਣੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਮੇਤ ਐਫਸੀਆਈਐਫਐਸਡੀ ਸੈਂਟਰ ਗਿਆ, ਪਰ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ ਐਫਸੀਆਈਐਫਐਸਡੀ ਨਕੋਦਰ ਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਠੇਕੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੋਰੀਅਰ ਰਾਹੀਂ ਜੋਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖਤਰਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਨਵੇਂ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫਸੀਆਈਐਫਐਸਡੀ ਨਕੋਦਰ, ਜੋ ਕਿ ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ, ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

Sd./-

ਉਪ ਮੰਡਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ,
ਨਕੋਦਰ।

(16) ਉਪਰੋਕਤ ਦੀ ਇੱਕ ਪੜਚੋਲ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 1 ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੁਆਰਾ ਐਸਡੀਐਮ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਐਸਡੀਐਮ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇਣ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। 5 ਹੀ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਸਡੀਐਮ ਦਾ ਖ਼ੁਲਾਸਾ ਹੈ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ, ਐਫਸੀਆਈ ਐਫਐਸਡੀ, ਨਕੋਦਰ ਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਾਰਨ ਉਹ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਗੁਹਾਰ ਲਗਾਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਪੁਲੀਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਐਸਡੀਐਮ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੁਲੀਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਫ਼ਾਰਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਬਦਨੀਤੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 5 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਲੈਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਵਾਲੀ ਰਿਪੋਰਟ ਆਪਾ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 23 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ: 5 ਨੂੰ 12 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਲੈਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪੇਸ਼ਗੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਸਾਰਥਿਕ ਯਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ 23 ਨਵੰਬਰ, 2002 ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਅਨੁਸੂਚੀ P-8 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ SDM ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਹੈ।

(17) ਸ੍ਰੀ ਗਰ. ਭਾਰਤੀ ਖੁਰਾਕ ਨਿਗਮ ਦੇ ਤਿੰਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਰਿਲਾਇੰਸ ਰੋਨ ਵੀ ਗੜਗੋਹਾਸੀ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਮੈਨੇਜਰ (ਡੀ) ਐਫਐਸਡੀ, ਨਕੋਦਰ ਦੀ ਜੁਆਇਨਿੰਗ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੇਨਿਯਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ., ਨਕੋਦਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵ ਡਿਪੂ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪਟਵਾਲੀਆ ਨੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੰਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਐਸਡੀਐਮ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਖੁਰਾਕ ਨਿਗਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂਚ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਜਾਂਚ ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਜੀ.ਐਸ.ਭਾਟੀਆ, ਸਹਾਇਕ. ਮੈਨੇਜਰ (ਐਸ.ਟੀ.ਜੀ.), ਡੀ.ਕੇ. ਅਗਰਵਾਲ, ਸਹਾਇਕ. ਮੈਨੇਜਰ (ਏ/ਸੀਐਸ) ਅਤੇ ਅਮਰਜੀਤ ਕੋਪੀ, ਸਹਾਇਕ. ਮੈਨੇਜਰ (ਜਾਰੀ) ਆਰਟੀਸੀ, ਐਫਸੀਆਈ ਡੀਓ, ਜਲੰਧਰ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰੈਂਕ ਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਖ ਧੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਐਸ.ਡੀ.ਐਮ, ਨਕੋਦਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(18) ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨਮਾਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19 (1) (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ।

(19) ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਨੇਜਰ ਵੱਲੋਂ 21 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ-ਕਮ-ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਿਆਂ, ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

“ਇਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ ਨੂੰ ਨਕੋਦਰ ਕੋਦਰ ਦੇ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਖੁੱਲਾ ਮੌਕਾ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋਖਮ ਅਤੇ ਲਾਗਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਮੇਸ਼ ਚੰਦ, ਸਪੁੱਤਰ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਵ ਚੰਦ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ 24 ਦਸੰਬਰ, 2002, 30 ਦਸੰਬਰ, 2002 ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਨਾਜ ਦੀ ਲੋਡਿੰਗ ਲਈ ਨਕੋਦਰ ਵਿਖੇ ਟੀਸੀ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦਫਤਰ ਲਈ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਹਾਇਤਾ/ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇਗਾ।”

(20) ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਸੰਕੋਤ ਲੈਂਦਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਪਟਵਾਲੀਆ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੁਰੰਤ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਟਰੱਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਹੋਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

(21) ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗਰਗ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਿਰਪੱਖ, ਮਨਮਾਨੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਦੁਰਦਸ਼ਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਮਹਾਬੀਰ ਆਟੋ ਸਟੋਰਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਇੰਡੀਅਨ ਆਇਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:-

“12 .....ਜੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਜਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਮਨਮਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਰਟੀਕਲ 14 ਵਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਸਮੀਖਿਆ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ . .।

(22) ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਕਾਮਧੇਨੂ ਕੈਟਲ ਫੀਡ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ (3) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ , ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ:-

“7. ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿਚ, ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਗੈਰ-ਮਨਮਾਨੀ ਇਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪਹਿਲੂ ਹੈ। ਜਨਤਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਰਵਿਧਨ ਵਿਵੇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਭਲੇ ਲਈ

ਵਰਤਣ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ "ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਿਰਪੱਖ ਖੇਡ" ਹੈ। ਚੰਗੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਉਚਿਤ ਪਾਲਣਾ ਹਰ ਨਾਗਰਿਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜ਼ਬ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਉਮੀਦ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਤੱਤ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। .....

(23) ਅਸੀਂ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਨੁਚਿਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਕੰਮ ਨੂੰ 158% ਏ.ਐੱਸ.ਓ.ਆਰ. ਦੀ ਦਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਠੇਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈ ਰਾਮ ਤੋਂ 245% ਏ.ਐੱਸ.ਓ.ਆਰ. ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਅੰਤਰ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਚਿਤ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਫਰਕ ਕਿ ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਦੇ ਠੇਕੇ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਣ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤ ਕਰਤਾ ਦੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਰੋਟ ਕੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਜਾਇਜ਼ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਫੂਡ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਰਕਮ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਹੈ।

(24) ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਮਿਤੀ 17 ਜਨਵਰੀ, 2003 (ਅਨੈਕਸਰ ਪੀ-12) ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੀ ਹੋਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ 30 ਮਾਰਚ, 2003 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ (ਅਨੈਕਸਰ ਪੀ-15) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕਪੂਰਥਲਾ ਨੂੰ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਵਸੂਲ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਕਪੂਰਥਲਾ ਵਿਖੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ 3,43,138 ਰੁਪਏ ਸੈਂਡਮਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 5 ਅਕਤੂਬਰ, 2002 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(25) ਇਸ ਆਰਡਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਆਮ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਹਿਕ

ਜੇਐਸ ਖੇਹਰ ਅਤੇ ਐਮਐਮ ਕੁਮਾਰ ਜੇ. ਜੇ.

ਮਨਜੀਤ ਕੌਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

MDU ਰੋਹਤਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, —ਜਵਾਬਦਾਤਾ

2003 ਦਾ CWP ਨੰਬਰ 18420

19 ਜਨਵਰੀ, 2004

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ, 1950—ਆਰਟੀਕਲ 14 ਅਤੇ 226—ਬੀ. ਐਸ. ਸੀ. ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ।
(ਨਰਸਿੰਗ) ਕੋਰਸ - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਹਰਿਆਣਾ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨੈਸ਼ਨਲ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਆਫ ਓਪਨ ਸਕੂਲ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਸੀਨੀਅਰ ਸੈਕੰਡਰੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ - ਸੀ. ਐਲ. (I) ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਦੀ ਮੰਗ

ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਯਮਤ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ 10+1 ਅਤੇ 10+2 ਕਲਾਸਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਉਮੀਦਵਾਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਨਿਯਮਤ ਕਲਾਸਾਂ ਨਹੀਂ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ- ਸਮੀਕਰਨ 'ਰੈਗੂਲਰ' — ਮਤਲਬ—ਕਾਨੂੰਨ, ਨਿਯਮ, ਸਥਾਪਿਤ ਅਭਿਆਸ ਆਦਿ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ — ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ ਉਮੀਦਵਾਰ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸਕੂਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇ — ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਮੀਦਵਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਬਣਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਨਹੀਂ। ਨਿਯਮਤ ਕਲਾਸਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉਮੀਦਵਾਰ - ਸੀ.ਐਲ. (I) ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡ ਨੂੰ ਆਪਹੁਦਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ — ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਯੋਗ ਮੰਨ ਕੇ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।